

Lucrarea lui A. M. Seliščev a devenit un punct de plecare pentru multe studii actuale în domeniul onomasticii est. slave¹.

Nu mai puțin actuală este și lucrarea lui A. M. Seliščev intitulată *О языке „Русской правды“ в связи с вопросом о древнейшем типе русского литературного языка* (p. 129—140), (publicată pentru prima oară în 1957, în nr. 4 al revistei „Вопросы языкознания“), mai ales dacă ținem seama de faptul că discuția despre originea și caracterul limbii ruse literare nu este încă încheiată, fapt remarcant cu ocazia ultimului — cel de al VI-lea — Congres Internațional al Slaviștilor (Praga, 1968).

Pornind de la ideile lui A. A. Šachmatov, lingvistul rus emite o teză potrivit căreia la baza limbii vechilor monumente ruse stă limba monumentelor limbii slave vechi. Cea dintâi însă nu este identică cu cea a doua; elementele limbii ruse pătrundeau într-o măsură diferită în monumentele vechi (de exemplu într-o măsură mai mare în scrierile originale). Lucrarea polemizează cu teoria academicianului S. P. Obnorskij expusă în lucrarea acestuia „*Русская правда*“ как памятник русского литературного языка (1939), în care se emite ipoteza cu privire la limba rusă literară din sec. X—XI, formată pe teren autohton.

Trăind în epoca schimbărilor revoluționare ale tînărului stat sovietic, A. M. Seliščev a urmărit cu atenție procesul dezvoltării limbii ruse, îmbogățirea ei cu elementele noi, apărute sub influența factorilor social-politici. Articolele lui: *Революция и язык* (p. 141—146) și *Выразительность и образность языка революционной эпохи* (p. 147—162), după cum o arată și titlurile, sînt consacrate tocmai acestei teme. A. M. Seliščev a remarcat că alături de procesul îmbogățirii limbii ruse au avut loc și unele fenomene negative: unele exagerări în privința folosirii cuvintelor străine, abrevierilor etc., fapt semnalat și în articolele și cuvîntările lui V. I. Lenin, precum și în presa sovietică a timpului.

În anii imediat următori revoluției din Octombrie A. M. Seliščev a desfășurat o susținută activitate didactică și pedagogică în cadrul Universității din Irkutsk. În această perioadă profesorul A. M. Seliščev a întreprins o serie de expediții dialectologice în diverse regiuni ale Siberiei, avînd drept rezultat un studiu monografic al dialectelor ruse din Siberia — *Диалектологический очерк Сибири* (p. 223—488) — dedicat memoriei lui A. A. Šachmatov. Monografia conține o introducere și patru capitole: *fonetică, formele, moștenirea velicorusă și soarta ei în Siberia, grupuri dialectale ruse în Siberia*. Lucrarea publicată în 1921 la Irkutsk a stîrnit un viu interes în rîndul lingviștilor sovietici ca V. V. Vinogradov, E. F. Budde, S. F. Obnorskij, R. I. Avanesov și alții. În recenzia sa, publicată în 1921, cunoscutul slavist rus E. F. Budde a dat o înaltă apreciere monografiei lui A. M. Seliščev: „A. M. Селищев своим „Очерком“ сделал очень ценный вклад в русскую диалектологию; говоря иными словами, он сделал открытие, он открыл нам русские говоры Сибири и указал места их нахож-

¹ Vezi, de exemplu, N. A. Petrovskij, *Словарь личных имен*, Moscova, 1966; *Словник власних имен людей*, Kiev, 1967; A. V. Superanskaja, *Структура имени собственного. Фонология и морфология*, Moscova, 1969 și altele.